

Het verhaal van vandaag is een interculturele dialoog

★
★
★
barbara

Bij ons thuis lezen we de sprookjes van Grimm, dat boek met illustraties van Anton Pieck. Ik herinner me dat ik de tekening van de toverheks met mijn nageltjes kapot had gekrabbd. Het sprookje dat toen op mij het meest indruk heeft nagelaten, is dat van het Lelijke Eendje. Het kleintje dat verstoten wordt en niet tot de club behoort maar uiteindelijk toch opgroeit tot een mooie zwaan. Dat vind ik een mooi verhaal, omdat bij de meeste sprookjes gesuggereerd wordt dat je de oplossing buiten jezelf moet zoeken: bij de prins, of bij de één of andere ‘redder’. Maar het Lelijke Eendje gaat over zelfontplooiing.

Het verhaal dat je vandaag moet kunnen vertellen, is een dialoog. Niet zozeer op het podium, maar tussen de kunstenaar en zijn publiek. Het is een belangrijk verhaal, en het Paleis speelt een belangrijke rol in het mogelijk maken ervan. En dat is een ander verhaal dan de verhalen die je uit de vorige eeuw in de 21ste eeuw hebt binnengesluist. FroeFroe heeft bijvoorbeeld in 2001 ervoor gekozen om Roodkapje te ensceneren, vanuit de veronderstelling dat Roodkapje als visueel symbool behoort tot ons cultureel erfgoed. Maar een zesjarige van vandaag weet eigenlijk vaak niet meer wie Roodkapje is: er is in de 21ste eeuw een enorme diversiteit ontstaan in het theaterpubliek. In een omzendbrief van het Ministerie van Onderwijs staat te lezen dat 60% van de leerlingen op de basisscholen in Antwerpen Centrum geen Nederlands spreekt, en afkomstig is uit een andere cultuur. Op zo’n moment kan je er niet meer vanuit gaan dat er zoiets is als een gedeeld cultuurgood, je moet zelf dat cultuurgood gaan uitvinden. Dat wil ook zeggen dat je er rekening mee houdt dat de taalcompetentie van je publiek misschien wat lager ligt, en dat het muzikale aspect van je voorstellingen mogelijk belangrijker wordt. Daarom hebben we ook een concertreeks georganiseerd, met Sam Vloemans, rond water, aarde, lucht en vuur: universele begrippen voor kinderen vanaf vier jaar. De reeks heette *Nachtmuziek* en was gebaseerd op wiegeliëdjes van Afrika tot India. De tekst van die liedjes was niet zo belangrijk, maar het ritme ervan des te meer.

We moeten zoeken naar een verhaal dat kinderen vandaag met mekaar verbindt, we moeten ons richten tot de toekomstige ouders, die dan weer gebruik zullen kunnen maken van dit gemeenschappelijke goed. Het theater kan mensen sensibiliseren om nieuw erfgoed te creëren. Elke voorstelling is een uitnodiging om terug naar het theater te komen.

Kindertheater in oorlogstijden

★
★
Eva

Ik herinner mij een project uit 1994: ik was aanwezig op een congres over de rechten van het kind, en op hetzelfde moment woedde de oorlog in Bosnië en Kroatië. Het leek absurd om over zoiets te praten op het moment dat je weet dat die rechten op nauwelijks een paar honderd kilometer compleet met de voeten worden getreden. Tijdens dat congres heb ik dan ook het voorstel gelanceerd om met verschillende landen samen te werken om hier iets rond te doen. Enkele weken later zijn er dan effectief een aantal kandidaten naar de Kopergieterij gekomen en zijn we aan het project begonnen. Italië, Portugal, Nederland, Duitsland en België wilden de handen in mekaar slaan om het kindertheater naar het oorlogsgebied te brengen. Het

de jongste mensen het meest expliciet geconfronteerd worden. Want opgroeien is synoniem voor het verwerven van taal, van taalvaardigheid, van een vaardigheid die een mens in staat moet stellen om te communiceren met de buitenwereld. De verwerving van die vaardigheid, van een (eigen) taal en de problemen, fascinaties, vragen, twijfels die dat met zich meebrengt, groeide uit tot een leidmotief/thema binnen hedendaags jeugdtheater.

B = A IN BUBBELS (1989–1990, Oud Huis Stekelbees)

B = A in Bubbles is een mijlpaal in de Vlaamse jeugdtheatergeschiedenis. Willy Thomas schreef de tekst, Guy Cassiers (toen artistiek leider van Oud Huis Stekelbees) regisseerde, An De Donder en Jacqueline Kapetin namen het spel voor hun rekening. Deze voorstelling draagt het leidmotief in zich dat Cassiers' werk brandmerkt: het 'Kaspar/Häuser-motief' of het zoeken naar een taal om te kunnen zeggen wat men wil zeggen. Deze zoektocht naar een taal, is een zoektocht waarmee